

TOTS SOM POPS

per Xavier Bertran

L'objectiu de no treballar

Qui s'ha inventat que l'home està destinat al treball? A veure: amb quina base es pot justificar una afirmació tan perillosa, tan capaç de desequilibrar les persones?

Folc Xampeny s'indignava cada cop que reflexionava sobre la irresponsabilitat dels que deixen anar unes teories tan frívols sense preveure el mal que poden fer. La pròpia Bíblia diu que el treball és un càstig, i qualsevol en pot deduir que cal fugir-ne, com de tots els càstigs.

Folc ho tenia clar i s'estranyava que algunes persones s'esforcessin en demostrar el contrari. Probablement hi havia pel mig interessos inconfessables.

Per sort, eren molts els grans pensadors que deixaven les coses al seu punt. Folc recordava "El dret a l'Oci" de Lafargue, un llibre esclaridor que no havia llegit perquè era massa feina.

De ben petit que Folc tingué la clarividència de fugir del treball. A l'Escola va organitzar un sistema de còpies que el permetia passar els exàmens sense obrir un llibre. Els companys es turmentaven estudiant dues i tres hores al dia, mentre que ell s'ho estalviava calculant totes les preguntes possibles de cada professor i preparant

les respostes amb les notes que calcava dels apunts dels companys.

Era un sistema enginyós al que dedicava els dies sencers, un mes abans de cada examen. Quan el va perfeccionar, aconseguí passar amb bones notes sense un sol minut d'estudi.

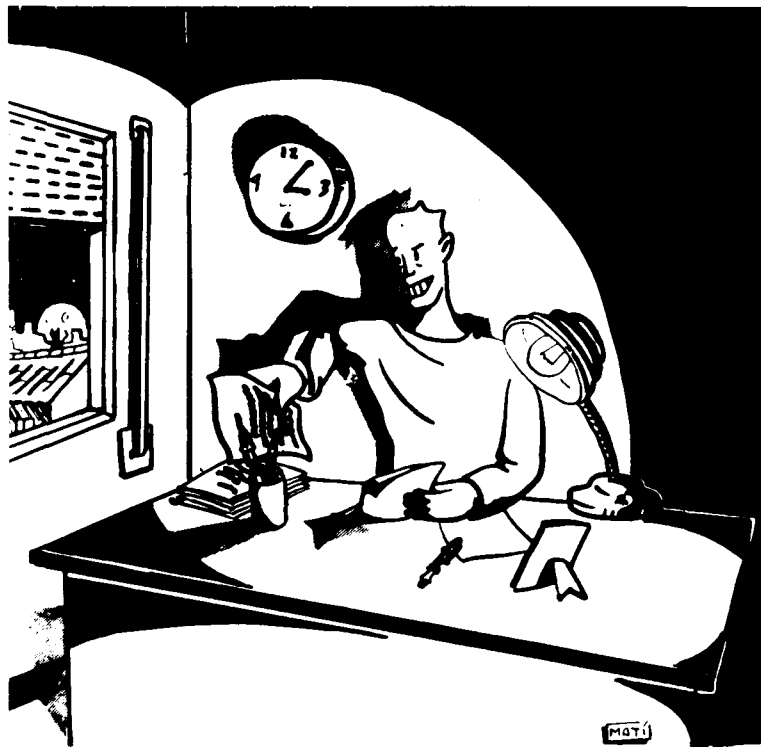
En acabar l'escola, Folc ja sabia que era possible viure sense treballar. L'estructura del mercat deixava oberta una infinitat de possibilitats que les empreses descuraven per falta d'imaginació.

L'imaginació era el que sobrava a Folc, per evitar el treball. Va rebutjar totes les ofertes de feina que li van fer amics i familiars, benintencionats però enganyats, i va organitzar la tramesa per correspondència de felicitacions.

Una idea tan simple que feia riure, però de grans resultats. El país estava ple de persones que anhelaven felicitar gent per qualsevol motiu: aniversaris, clients, adhesions polítiques inquebrantables, promocions publicitàries... No importava.

Folc rebia dels clients el llistat de les persones a felicitar i repartia bons desitjos a mida: impresos o escrits a mà, austers o amb orles, formals o imaginatius, divertits o solemnes, contraculturals...

Destinava catorze o quinze

hores diàries a cobrir els encàrrecs, perquè no era una feina i es pagava malament. Però el rellotge no l'importava ja que aconseguia el que volia: viure sense treballar.

Després de tres anys, el país ja havia felicitat tot el que es podia felicitar i els encàrrecs van baixar, però Folc no en féu cabal; en tenia pensada una altra: rejuenir l'autoestima.

Si, teniu raó, la idea és admirable. Folc es va adonar que moltes persones, amb els anys i les garrotades, perden la confiança juvenil en si mateixes. Així és que abandonen la iniciativa precisament quan l'experiència els ha tornat més capaços d'impulsar projectes amb èxit.

Únicament calia refemar l'autoestima amb una pressió psicològica intensiva, i l'impetu juvenil retornaria, amb resultats òptims.

Va anunciar la nova idea i va tenir tant d'èxit com esperava. Dos centenars de persones es van inscriure al moment en el Curs Accelerat de Rejuveniment de l'Autoestima, en especial empresaris a punt de fallida, líders polítics en minoria i executius deprimits.

Folc Xampeny li'n deia "curs" per raons publicitàries, però el portava sense cap mena d'estructura d'empresa, és clar. Escrivia llargues cartes de lloança als matriculats, individualitzades, on els glorificava les qualitats, els hi expressava l'admiració per les capacitats, i els envejava pels èxits que encara els reservava la vida.

Els matriculats s'estarrufaven com esponges quan llegien les cartes de Folc; la fe en si mateixos poncellava sota un vent de primavera i es llançava

ven altre cop a la batalla per la vida amb l'empenta dels adolescents.

Folc va fer molt de bé a la Humanitat sense treballar un sol minut.

Hi havia nits que no dormia, per donar l'abast a tantes cartes com havia d'escriure, però la felicitat no es pot mesurar en hores de son.

Aquella bona època es va acabar quan un dels matriculats el va denunciar per frau: no s'havia rejuenit, tal i com Folc Xampeny prometia a la propaganda.

Folc li va explicar mil vegades que no prometia el rejuveniment físic, sinó el de l'autoestima, però el client es va aferrar a la ceba de sentir-se enganyat i va portar Folc a un tribunal.

El jutge no es mostrà gaire més comprensiu. Des del primer moment es manifestà hostil al negoci de Folc Xampeny, amb el ressentiment dels que han treballat tota la vida. No va escoltar cap dels raonaments de Folc i el va condemnar a vint anys de forçats per estafa de masses amb alevosia, menyspreu de client i llista sencera d'agreujants del Codi Penal.

La condemna no va immutar Folc, ben a l'inrevés, va entrar al penal disposat a passar-hi l'època més feliç de la vida: l'Estat es veuria obligat a alimentar-lo de franc durant vint anys, incapaç de fer-lo entrar en el circuit laboral.

Cada dia, a la pedrera, Folc enlairava el pic com a símbol de la seva victòria. Quan morís, segurament en el penal mateix, podria exclamar amb raó que havia estat un dels pocs homes que no han treballat un sol dia a la vida.

UN LLIBRE
UN AMIC

"El cant de la joventut"

Montserrat Roig
Edicions 62

L'amor i la mort en són la melodia.

"Que n'és, de dolça, la comèdia de l'amor de joventut" (pàg. 162). L'amor n'és el protagonista principal d'aquesta comèdia que no és altra cosa que la vida perquè la joventut, a redós de l'amor, només la venç la mort que la immortalitza. Malgrat, en aparença, l'amor i la mort semblin forces contràries, caminen de bracet, i es complementen i es necessiten mútuament i irreversible. Les vuit històries que ens narra Montserrat Roig, sortosament van més enllà de l'anècdota nua i hom hi paladeja una filosofia de l'essencialitat humana. La persona hi juga un paper en la història i en el seu món, un paper que no per individualitzat oblida la col·lectivitat, malgrat que certes paraules convidin a pensar-ho. "Tinc les mans plenes d'aire i, en aquest buit, hi podia haver, abans, una persona. Una criatura, un adult. El fill, l'amant. Però no tota la humanitat" (pàg. 115). La força de la personalitat rau en l'acceptació de l'amor. "Negant l'amor dels meus pares, negant l'existència de l'amor, em negava a mi". (pàg. 169) L'amor acompanya a la persona fins a la mort i àdhuc converteix la mort en amor o en una història. L'home, la dona que estimen no perden mai la joventut. "La nostra visió de les coses envellaix, l'entorn esdevé decrepit, l'aire es fa feixuc, s'enrareix, però nosaltres no; nosaltres no ens fem vells. ¿Què hi fa que el cos iniciï la decadència si l'esperit no defalleix? La darrera cosa que envellaix, Joan, és el cor" (pàg. 131). La força d'estimar és tan gran que manté sempre la gent jove, i encara més, li fa esperar un més enllà. La mort no és un fi, és la porta de l'infinit. "Jo també hi era, dins la història, i ho volia recordar. Jo era el contemplador. Un núvol d'estrelles queia al meu damunt, engolint-me mentre em prometien l'infinit. (pàg. 157) En la tasca de l'amor, que comença quan hom neix i no acaba perquè crea un desig d'eternitat, s'hi genera un ampli ventall d'interpretacions des de la més grollera materialitat fins a la més sublimada espiritualitat. Per això aquesta paraula esdevé màgica perquè és present gairebé en tots els actes de la vida. Sovint apareix contradictòria, moltes vegades incomprendible i en algunes allò que per a uns és amor es converteix per a altres en odi. No deixa de ser un misteri, perquè tothom estima. Estima el fill a la mare, l'espòs a l'esposa, estima l'home bo, estima el lladre, estima el criminal, estima l'home sa i estima el malalt. Tothom estima. L'origen de l'amor és el mateix, perquè neix de la mateixa naturalesa humana. Per què tanta diferència? La resposta, tal vegada, no la té només l'home.

Joan Sala i Vila

LAS FRANQUESAS
DEL VALLÉS

FRENTE AL AYUNTAMIENTO

PISOS EN VENTA

SOLO 6 VECINOS

Consta de: 4 Habitaciones, 2 baños, comedor-estar, cocina equipada, amplio lavadero, calefacción a gas ciudad, cuarto trastero y amplias terrazas. Orientados al sol.

FACILIDADES DE PAGO P.V.P. 9.450.000 PTS.

Véalos en:

FINCAS OLIVÉ

Pl. Barange, 12, 2n - GRANOLLERS
Tel. 870 36 71 - 870 60 00

LLIBRERIA

anselm clavé n.º 36

☎ 870 05 04 fax 879 13 62

08400 GRANOLLERS